

Specialrapport: Dodd-Frank Dræber: Hvordan USA blev en del af det internationale Bail-in-system

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Download (PDF, Unknown)

Af Leandra Bernstein, LaRouchePAC

INDHOLD:

Indledning

Angloamerikansk afvikling

* Kreditorer uden sikkerhed

Den internationale ramme er på plads

* I første række

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Noter

Links

Siden 2009 har finansverdenen arbejdet på en ny bail-in-lovgivning, der, i lighed med det, der foregik i Cypern, gør det muligt at bruge bankindskydernes penge til at sikre systemkritiske bankers overlevelse og den finansielle stabilitet på bekostning af befolkningen. Det er allerede muligt under Dodd/Frank-loven, som blev vedtaget i USA i 2010, og lignende lovgivning forberedes nu i EU. Alternativet er en Glass/Steagall-bankopdelingslov, som er blevet fremsat i begge kamre af Den amerikanske Kongres, og som bør vedtages af Folketinget.

Indledning

Der foregår stadig høringer i Repræsentanternes Hus og Senatet for at undersøge, hvad det egentlig var for en lov, der blev vedtaget med »Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov« (Dodd/Frank-loven) i 2010, selv, mens man stadig skriver på reglerne for lovens gennemførelse. Ifølge kilder fra LaRouchePAC og EIR på Capitol Hill er der ringe eller ingen erkendelse af den vigtigste kendsgerning i Dodd/Frank-loven. Nemlig, at lovens Kapitel II, i forbindelse med oprettelsen af en Lovformelig Likvidationsmyndighed, udstyrer FDIC (Den Statslige Indskudsgarantifond) med myndighed til at foretage en bail-in-procedure i europæisk stil. Formålsparagraffen til Dodd/Frank-loven påberåber sig »at beskytte den amerikanske skatteyder ved at gøre en ende på bail-outs« (redningspakker). Dette sker imidlertid ved hjælp af en såkaldt bail-in, et

afgørende træk ved den internationalt etablerede ordning, der kaldes bankafvikling på tværs af landegrænser.

Den simpleste forklaring på bail-in er, at det er den omvendte politik af det, man gjorde generelt under Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933. Under bail-in overlever banken, det gør indskyderne ikke. Som det forklares i en IMF-undersøgelse af denne politik fra april 2012: »Hensigten med den lovformelige bail-in-myndighed er en hurtig anskaffelse af ny kapital og en omstrukturering af den kriseramte institution«.1 Hvor det drejer sig om at opløse en kriseramt, globalt aktiv, systemisk betydningsfuld, finansiel institution (G-SIFI), vil bankkreditorer, især dem hvis aktiver overstiger FDIC's garanterede beløb, blive underkastet ekspropriation. Dette er ikke en normal bankerot. Konti og aktiver inddrages og/eller konverteres til aktier af afviklingsmyndigheden. Institutionen bliver forhindret i at gå bankerot. Værdien af værdipapirer bliver ikke nedskrevet gennem salg på det fri marked. Og dette gøres for at garantere finansinstitutionens fortsatte funktion og finanssystemets »stabilitet«.

Idet den primært bruger bail-in-ordningens administratorers lovtekster, kontrakter og sprog, tilvejebringer denne rapport den dokumentation, der viser, at USA underkastes et internationalt syndikats overlagte plan om oprettelse af love og traktater, der både er i modstrid med USA's interesser og Den amerikanske Forfatnings ånd og lov. Dodd/Frank-loven, som den i øjeblikket står skrevet, har ingen klare forholdsregler til forebyggelse af den generelle effekt, som de økonomiske massetab vil have på målgruppen, de amerikanske borgere. Sådanne tab over hele spektret af økonomisk aktivitet ville uvægerligt føre til en brat stigning i nationens dødsrate som en direkte konsekvens af vedtagelsen af denne lov. Hvis denne lov ikke annulleres, vil resultatet af dens vedtagelse blive en masseødelæggelse af amerikanske borgere gennem økonomien. Den kendsgerning, at dette ikke er blevet åbent forklaret,

undtagen i den følgende rapport, er ikke en styrkelse af deres argumenter, som undlader at annullere denne lov.

Før denne lov tages i brug som følge af en ud af mangfoldige finanskriser, der blot venter på at komme, må Dodd/Frank-loven tilsidesættes gennem vedtagelsen af Glass/Steagall-loven. Dodd/Frank-loven må omgående annulleres ved at blive tilbagekaldt og ved den samtidige vedtagelse af Glass/Steagall-loven i form af udkast til lovforslag i Senatet 985 og i Repræsentanternes Hus 129.

Angloamerikansk resolution

Den vedtagne Dodd/Frank-lov fyldte 848 sider og indeholdt 383.013 ord. Ifølge det finansielle advokatfirma Davis Polk er der pr. juli 2012 tilføjet yderligere 8.843 sider med regler, hvilket kun repræsenterer 30 % af de regler, der skal skrives. Lovens endelige længde vurderes at ville fylde 30.000 sider.² Det kan tilføjes, at de seks største banker i USA brugte 29,4 mio. dollar på lobbyvirksomhed i Kongressen i 2010, hvor de oversvømmede Capitol Hill med ca. 3.000 lobbyister – i forholdet 5 lobbyister til 1 kongresmedlem.³ Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov er i øjeblikket den længste lov, der nogen sinde er blevet vedtaget af den amerikanske regering.⁴ Det argument er blevet fremført, at selve lovens længde havde til hensigt at intimidere kongresmedlemmerne. Der har været ytringer fremme i offentligheden om, at kun ganske få kongresmedlemmer i det hele taget har læst lovforslaget, men blev kujoneret til at stemme for det udelukkende på basis af partiloyalitet under den første embedsperiode af en præsident Obama, der opretholdt partidisciplinen med et hvilket som helst middel, som han rådede over.⁵ Ved første afstemning i Huset stemte ikke en eneste republikaner for lovforslaget. Ved den endelige afstemning med stemmerne 237-192, sluttede 3 republikanere sig til ja-holdet, og der var kun 19 demokrater, der stemte imod.

Ved den endelige afstemning i Senatet sluttede 3 republikanere og de to uafhængige sig til 55 demokrater for at vedtage lovforslaget, som præsident Obama dernæst den 21. juli, 2010 underskrev, hvorefter loven var gyldig.

Der er blevet afsløret mere om Dodd/Frank-lovens implikationer, men først efter dens vedtagelse. Der har været en utilstrækkelig respons fra medlemmer af den amerikanske regering, som formodentlig stemte for loven eller undlod at nedstemme den. Selv efter, at man har været vidne til nedfaldet efter den europæiske krise, der er dukket op igen, er meget lidt blevet gjort. Til Kongressens rus-medlemmer er der tillige en ny bølge af finansielle interesser, der sænker sig over Capitol Hill for at udse sig de bedste kandidater til at modtage kampagnebidrag, alt eftersom veteranmedlemmerne bøjer sig og vedtager love, der i bogstavelig forstand er skrevet af de finansielle institutioner.⁶

Kongressens korrupsionspraksis er imidlertid lige så gammel som institutionen selv. Men det, der blev gjort, og som nu kan vedtages som lov under de nye myndigheder, som oprettes under Dodd/Frank-lovens Kapitel II, er i en klasse for sig.

Den 10. december, 2012 blev et fælles strategidokument udarbejdet af Bank of England (BOE) og Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC, Den Statslige Indskudsgarantifond), med titlen Afviklingen af globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner.⁷ Dokumentet sammenligner den ordning for afvikling, der etableres i Kapitel II's Orderly Liquidation Authority, OLA (Lovformelig Likvidationsmyndighed), med Prudent Regulation Authority, PRA (Myndighed til klog og forstandig regulering), en lignende myndighed til afvikling i Storbritannien. Systemet i Storbritannien blev etableret den 1. april, 2013 i kølvandet på nedlæggelsen af Financial Services Authority. Med start i juni måned vil direktør for Bank of Canada og tidligere chef for Financial Stability Board, Mark Carney, føre opsyn med PRA, når han bliver chef for Bank of England.⁸

I ledelsens sammenfatning af den fælles rapport forklares det:

»Den finanskrisen, der begyndte i 2007, har gjort det klart, at det er vigtigt med en lovformelig afviklingsproces for globalt aktive, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (G-SIFI'er). ... Disse strategier er blevet udtænkt til at muliggøre afviklingen af store og komplekse firmaer på tværs af landegrænserne, uden at den finansielle stabilitet trues, og uden risiko for de offentlige midler... «

I USA er strategien blevet udviklet i sammenhæng med de magtbeføjelser, som gives af Dodd/Frank-Wall Street Reform- og Forbrugerbeskyttelseslov af 2010. En sådan strategi ville anbringe en enkelt konkursbestyrer som øverste myndighed i et holdingselskab, overdrage tabene til holdingselskabets aktionærer og kreditorer uden sikkerhed og overføre sunde, fungerende bidrag til en ny, solvent enhed eller enheder.⁹

Forud for sin afvikling har en finansiell enhed ret til at indgive en begæring til USA's Distriktsdomstol i Columbia, hvis man mener, at beslutningen om at skride til afvikling er fejlagtig eller tilfældig. Men under rettergangen tages en sådan beslutning »på et strengt fortroligt grundlag og uden nogen forudgående offentlig afsløring... « Det vil sige, at intet afsløres til de kreditorer, der ikke er sikrede, eller til andre berørte parter. Ifølge denne lov kan for tidlig eller »uforsvarlig« afsløring resultere i bøder på op til 250.000 dollar og fængsel i op til 5 år, eller begge dele. (Kapitel II, sektion 202, 1, A,) Hvis en kreditor desuden gør indsigelse mod afvikling, har han en begrænset tidsfrist til at indgive en begæring om oprejsning. Hvis f. eks. en delstatsregering, som har investeret sine offentlige ansattes pensionsmidler i den kriseramte institution, gør indsigelse mod vilkårene eller udløsningen af en afviklingsprocedure og ønsker at undtage sine midler fra at være en del af institutionens bail-in, så har den 24 timer til at indgive en begæring til domstolene. I juni 2012 blev der til USA's Distriktsdomstol i Columbia-distriktet indgivet et officielt

sagsanlæg, som rejste tvivl om Dodd/Frank-lovens forfatningsgyldighed på flere punkter, inklusive den manglende mulighed for at føre en behørig retssag.¹⁰

Uddrag af Introduktionen, Lovmæssige rammer for strategiens gennemførelse:

Dodd/Frank-lovens Kapitel I forudsætter, at hver af G-SIFI'erne, til FDIC og Federal Reserve, periodisk overgiver en plan for afvikling, der skal omhandle selskabets plan for sin hurtige og lovformelige afvikling under USA's Regler for Konkurs ...¹¹

Dodd/Frank-lovens Kapitel II giver FDIC nye magtbeføjelser til at opløse SIFI'er gennem oprettelsen af den Lovformelige Likvidationsmyndighed (OLA). Under OLA kan FDIC udnævnes til konkursbestyrer af ethvert amerikansk finansselskab, der lever op til specifikke kriterier, inklusive at være i mora eller være i fare for at komme i mora, og hvis afvikling under USA's Regler for Konkurs (eller en anden relevant insolvensproces) sandsynligvis ville skabe systemisk ustabilitet.¹²

Kapitel II forudsætter, at de tab, som et finansielt selskab, der er placeret under konkursbehandling, lider, ikke bæres af skatteyderne, men af indehaverne af almindelige aktier og præferenceaktier, indehavere af gæld og andre kreditorer uden sikkerhed, og at den ledelse, der er ansvarlig for finansselskabets tilstand, udskiftes. Når FDIC først er udnævnt til konkursbestyrer for et konkursramt finansselskab, vil den blive påbudt at gennemføre en afvikling af selskabet på en sådan måde, at risikoen for den finansielle stabilitet nedsættes og moralske farer minimeres. Omkostninger, der bæres af USA's myndigheder i forbindelse med institutionens afvikling, og som ikke betales ud af udbyttet af afviklingen, vil blive opkrævet fra erhvervslivet.

Ovenstående erklæring forudsætter, at omkostningerne i forbindelse med afviklingen vil blive dækket af de kreditorer,

der er fastsat til at bære tabene, såvel som af en Lovformelig Likvidationsfond, der skal bære de administrative omkostninger i forbindelse med afvikling. Yderligere foreslås det, at de kreditorer, hvis fordringer ikke likvideres, konverteres til at blive aktieindehavere, og at gælden bliver til aktiekapital, der holder værdien af den opløste institution oppe. Det, der normalt sker ved en bankerot, udmåling af kreditorernes fordringer efter en prioritering, forekommer ikke. Eller snarere, likvideringen af firmaet forekommer ikke; det holdes i funktion og er på denne måde blevet indløst (bailed-in) af sine kreditorer.

En afgørende afklaring af, hvad en bankkreditor er, blev foretaget i en undersøgelse af BOE-FDIC-dokumentet af formanden for Public Banking Institute, Ellen Brown, den 28. marts, 2013. I sin forklaring om, hvorfor bail-in-konfiskeringen af 40 % af indskud uden sikkerhed i Cypern ikke var et engangsforetagende, kommer hun med følgende afklaring:

»Selv om kun få indskydere er klar over det, så er bankerne de legale ejere af indskyderens midler, så snart de indsættes i banken. Vore penge bliver til bankens penge, og vi bliver til kreditorer uden sikkerhed, der er indehavere af gældsbreve eller vekslers. ... Under FDIC-BOE-planen konverteres vore gældsbreve til »stamaktier i banken« ... Med lidt held kan vi måske sælge aktierne til en anden, men hvornår og til hvilken pris?«¹³

Som det vil fremgå af det følgende afsnit, så kan enhver form for kreditor med penge i banken, fra 1 dollar til 250.000 dollar og alt derover, konverteres fra at være en indskyder, der har direkte adgang til sin konto, og til at være en aktieindehaver. Ligesom med udløsningen af OLA, så kan dette helt bogstaveligt ske natten over. For at genvinde værdien af det, der tidligere formodedes at være indskyderens kontosaldo, må aktierne sælges. For eksempel: en tidligere indskyder med en bankkontosaldo på 250.000 dollar, som nu ejer det samme beløb i bankaktier, er ejer af dette beløb i aktier i en bank,

der netop har undergået en større omstrukturering på tværs af landegrænser, udført af regeringen, fordi banken var overhængende kriseram. Konkursbestyreren, FDIC, afgør, hvilke værdier i banken, der skal opretholdes i den »finansielle stabilitets« interesse, og dette inkluderer utvivlsomt finansielle derivater og andre gældsinstrumenter, som, hvis de blev solgt under en lovformelig likvidationsproces, ville udløse panik. Det indlysende spørgsmål er så: Hvor meget kan indskyderen sælge sine aktier for?

Kreditorer uden sikkerhed

I henhold til Den internationale Valutafonds rapport af 24. april, 2012,14 er konvertering af bankgæld til aktier et væsentligt bail-in-element, som er inkluderet i Dodd/Frank-loven. »Bidrag til ny kapital vil komme fra konvertering af gæld og/eller udstedelse af nye stamaktier, med eliminerings eller betydelig udtynding af før-bail-in-aktionærerne. ... Det kan blive nødvendigt at tage visse forholdsregler for at reducere risikoen for en 'dødsspiral' i aktieprisen.« I Dodd/Frank-lovens sprog vil dette »sikre, at kreditorer uden garanti bærer tab.«

Denne konvertering af indskud til stamaktier har allerede været igennem et testforløb i form af de betingelser, under hvilke reorganiseringen af det konkursramte Bankia og fire andre spanske banker tidligere på året foregik. Betingelserne i et Memorandum om aftale mellem Trojkaen (EU-kommissionen, Den europæiske Centralbank og Den internationale Valutafond) og Spanien fra juli 2012 resulterede i, at over 1 million små indskydere blev aktionærer i Bankia, da man solgte dem »preferentes« (præferenceaktier) som erstatning for deres indskud. I kølvandet på konverteringen blev disse preferentes først nedskrevet med 30-70 %. Kort tid efter blev de konverteret til almindelige aktier, oprindeligt værdisat til 2 euro pr. aktie, som så yderligere blev devalueret til 0,1 euro

pr. aktie efter omstruktureringen af Bankia i marts måned.¹⁵

Den sandsynlige nedskrivning af aktiver erklæres åbent i den fælles BOE-FDIC-rapport og indrømmes i øvrigt beredvilligt. I kølvandet på udløsningen af Dodd-Franks Kapitel II-myndighed og FDIC's overtagelse af konkursbehandlerstatus i toppen af et GSIFI-formynderholdingselskab, vil aktiver blive overført til at udgøre ny kapital i formynderselskabet, i deres oprindelige eller andre former, og nedskrevet.

For at skaffe kapital til den nye, virksomme enhed ... – en eller flere nye, private enheder ... – regner FDIC med, at man bliver nødt til at anvende underordnet gæld eller endda overordnede gældsfordringer, der ikke er sikrede, som umiddelbar kilde til kapital. De oprindelige kreditorer kan således forvente, at deres fordringer vil blive nedskrevet for at reflektere tab i formynderselskabets konkursbehandling, som aktionærerne ikke kan dække...

Dette er ikke blot at barbære obligationsejere, kreditorer og andre, men en garanti for, at de, der har investeret i institutionen og har penge stående i indskudsafdelingen (i betydningen indskydere), vil blive gjort ansvarlige for, at institutionen fortsat kan være virksom. Indskydere, såvel som kreditorer, bliver finansielt ansvarlige for at holde institutionen åben og virksom, i stedet for at lade den gå konkurs, som tilfældet ville være for en ikke-GSIFI-institution. På denne måde forudsættes det, at afdelingerne for henholdsvis indskud og investeringer i lige grad bliver mål for bail-in. Økonomen Nouriel Roubini skriver i en online-briefing, Bankafviklingsordninger: Under den eksisterende lovgivning har FDIC magtbeføjelse til at påtvinge de kreditorer, der ikke er sikrede, tab, i processen med at afvikle bankerotte banker. For eksempel afviklede FDIC Washington Mutual under least-cost-(mindste tabs)-afviklingsmetoden i 2008 og påtvang kreditorer uden sikkerhed og kreditorer uden for garantiordningen (indskud over 100.000 dollar) alvorlige tab. Den Lovformelige Likvidationsmyndighed

(OLA), som er oprettet under Dodd/Frank-loven, udvider yderligere FDIC's afviklingsmyndighed. Ud fra visse kriterier har FDIC nu også beføjelse til at håndplukke, hvilke aktiver og passiver (forpligtelser), der skal overføres til tredjepart, og til at behandle kreditorer i en ligestillet position forskelligt, dvs.: favorisere kortfristede kreditorer frem for langfristede kreditorer, eller favorisere virksomme kreditorer frem for långivere og obligationsindehavere.¹⁶

Den internationale ramme er på plads

Den vigtigste problematik, som udarbejdelsen og vedtagelsen af Dodd/Frank-loven behandler, var afvikling på tværs af landegrænser af de såkaldte globale, systemisk betydningsfulde, finansielle institutioner (også kaldet GSIB'er eller globale, systemisk betydningsfulde banker i udlandet). Dette nødvendiggør selvfølgelig samarbejde med andre nationer. Særlige forholdsregler i Dodd-Frank bemyndiger udtrykkeligt dette samarbejde med udenlandske myndigheder til at foretage afviklingen af de institutioner, hvis sammenbrud er en trussel mod den finansielle stabilitet. Som det fastsættes i Kapitel II, sektion 210, N, skal FDIC i sin egenskab af konkursbehandler af en sådan kriserammet institution » i videst muligt omfang samarbejde med de behørig, udenlandske, finansielle myndigheder i forbindelse med den lovformelige likvidation af ethvert relevant, finansielt selskab, som har aktiver eller aktiviteter i et andet land end USA.«

I en tale i Chicago den 9. juni, 2012, gik formanden for FDIC, Martin Gruenberg, mere i detaljer omkring de strategier, der gælder for aktiviteter på tværs af landegrænser, og for hvilke Dodd-Frank opstiller regler. Han erklærede, at siden vedtagelsen af Dodd-Frank har FDIC handlet i overensstemmelse med sin nye status som afviklingsmyndighed, inklusive en stadig større koordinering af afviklinger på tværs af

landegrænser med udenlandske myndigheder, især i Storbritannien, hvor »amerikanske SIFI'ers aktiviteter er koncentreret.«

Som jeg før nævnte, så vil den type selskaber, som det er nødvendigt at afvikle, sandsynligvis have betydelige, internationale aktiviteter. Dette skaber en række udfordringer ... FDIC har deltaget i Kommissionen for Finansiell Stabilitets arbejde gennem sit medlemskab af Styringsgruppen for Afviklinger, som udarbejdede Hovedtræk ved et Effektivt System til Afvikling af Finansielle Institutioner. Vi har også deltaget i Gruppen til Håndtering af Kriser på Tværs af Landegrænser og et antal tekniske værksteder, samt har haft det ene af et dobbelt formandskab i Baselkommissionens Gruppe for Bankafviklinger på Tværs af Landegrænser, siden dennes start i 2007...

Vi lavede et forsøg med et varmekort over koncentrationer, der viste, at amerikanske SIFI-aktiviteter er koncentreret i et relativt lille antal retskredse, og i Storbritannien i særdeleshed. I samarbejde med myndighederne i Storbritannien har vi gjort betydelige fremskridt i forståelsen af, hvordan eventuelle amerikanske afviklingsstrukturer ville blive behandlet under de eksisterende, juridiske og politiske rammer i Storbritannien. Vi har foretaget dybtgående undersøgelser af de potentielle hindringer for effektive afviklinger, og samarbejder om udforskningen af metoder til at opløse dem.”¹⁷

Det er korrekt at sige, at den første inkarnation af en seriøs ordning for afvikling på tværs af landegrænser etableredes på G20-topmødet i London i april 2009, det første topmøde med deltagelse af daværende nyvalgte præsident Barack Obama. På det tidspunkt dukkede Kommissionen for Finansiell Stabilitet (Financial Stability Board, FSB) op som en enhed »med udvidet mandat til promovning af finansiell stabilitet.« Kommissionen består i øjeblikket af alle G20-medlemslandenes centrale, finansielle institutioner, en håndfuld andre nationer, internationale organisationer og internationale,

standardsættende, finansielle institutioner.18

I oktober, 2011, offentliggjorde Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) et dokument, der reflekterede aftalen mellem institutionerne i FSB om effektueringen af afvikling af finansielle institutioner på tværs af landegrænser. I dette dokument kan man læse den indgående diskussion om etableringen af afviklingsmyndigheder på tværs af landegrænser inden for hver af de deltagende nationers lovgivninger. I begyndelsen af rapporten anbefales det:

Med det formål at fremme den koordinerede afvikling af selskaber, der er aktive i mange lande, bør de enkelte retskredse søge at samordne deres ordninger til afvikling gennem de lovgivningsmæssige ændringer, der er nødvendige for at inkorporere de instrumenter og magtbeføjelser, som er afstukket i disse Hovedtræk etc., i deres nationale ordninger.

Rapporten fortsætter med at opremse de forudsætninger, der er nødvendige for en national, juridisk gyldig og aktiv myndighed til at udføre afviklingen af »enhver finansiell institution, hvis konkurs kunne få afgørende systemisk betydning.« Lighederne i det sprog, der er anvendt i Dodd-Frank og FSB-rapporten taget i betragtning, ville det være et dristigt, men lønsomt, foretagende at analysere, om det er tilfældet, at alle forudsætningerne i FSB-rapporten også udtrykkeligt er indeholdt i den amerikanske lovgivning fra 2010 (Dodd-Frank).

Det, der er af den største betydning i FSB's Hovedtræk, er den strenge understregning af koordineringen af bail-in-ordningerne over og på tværs af de nationale grænser. Rapporten reflekterer en seriøs forpligtelse til at etablere virksomme myndigheder i hver af de retskredse, hvor et formynder-holdingselskab eller dets datterselskaber er hjemmehørende.

Følgende er et citat fra Sektion 7, Juridiske rammebetingelser for samarbejde på tværs af landegrænser:

7.1 En afviklingsmyndigheds lovformelige mandat bør give magtbeføjelser og kraftigt opmuntre myndigheden til, hvor det er muligt, at opnå en løsning i samarbejde med udenlandske myndigheder til afvikling.

7.2 Retskredsens lovgivning og regler bør ikke indeholde forholdsregler, der automatisk udløser handlinger i denne retskreds som følge af officiel intervention eller indledningen af afviklings- eller konkurssager i en anden retskreds, idet man forbeholder sig ret til skønsmæssig national handling, nødvendig for at opnå national stabilitet, i manglen på effektivt, internationalt samarbejde og udveksling af information. Hvis en afviklingsmyndighed griber til skønsmæssig, national handling, bør den tage indvirkningen på den finansielle stabilitet i andre retskredse i betragtning.

7.3 Afviklingsmyndigheden bør have beføjelser til afvikling af lokalafdelinger af udenlandske selskaber og kapaciteten til at anvende sine magtbeføjelser til at støtte en afvikling, der foretages af en udenlandsk, national myndighed (f. eks. ved at beordre en overførsel af værdier i dens egen retskreds til en broinstitution, etableret af den udenlandske, nationale myndighed), eller, i exceptionelle tilfælde, tage forholdsregler på eget initiativ der, hvor den nationale retskreds ikke griber til handling eller handler på en måde, der ikke i tilstrækkelig grad tager behovet for at bevare den lokale retskreds' finansielle stabilitet i betragtning. I tilfælde, hvor en afviklingsmyndighed, der optræder som værtsmyndighed, griber til skønsmæssig, national handling, bør den forudgående give besked herom og konsultere den udenlandske, nationale myndighed.

Som det fastsættes i 7.3 er det helt igennem tænkeligt, at en afvikling udløses af et udenlandsk bankholdingselskab, som vil gøre det nødvendigt, at udførelsen af de forskellige trin i afviklingsprocessen, inklusiv bail-in, finder sted i den pågældende banks værtsnation. For USA's vedkommende, hvis f.

eks. en afviklingsproces blev udløst af en stor, britisk bank, som HSBC, Barclays, eller en europæisk bank, som Deutsche Bank, UBS osv., så ville USA, på basis af FSB-aftalerne, være forpligtet til at deltage i en afvikling.¹⁹ Under forholdsreglerne i Dodd/Frank-loven er myndighederne til udførelse af afvikling de facto allerede etableret ved lov. Stats- og regeringsoverhoveder i Gruppen af Tyve (G20) indgik aftale om denne koordinerede ordning, idet man udarbejdede Charteret for Kommissionen for Finansiell Stabilitet (FSB) i april 2009, som reflekterede den interesse, som denne institution havde i »på internationalt niveau at koordinere nationale, finansielle institutioners og internationale, standardsættende institutioners (SSBs) arbejde, med det formål at udvikle og fremme gennemførelsen af en lovgivningsmæssig, tilsynsførende og anden politik i den finansielle sektor.²⁰

I første række

Adskillige dokumenter er blevet skrevet, der sammenlignede Dodd/Frank-lovens Lovformelige Afviklingsmyndighed og de almindelige regler for konkursbehandling under USA's lov. Det, der er værd at bemærke i disse sammenligninger, er, hvem det er, der prioriteres i afviklingen, og på hvilken baggrund, dette afgøres.

Cornell-universitetets Juridiske Informationsinstitut skriver, at Kapitel II »har til hensigt at sikre, at udbetalingen til fordringshaverne udgør mindst det samme, som de ville have fået under en konkursbehandling.« Selvom dette lyder upartisk, så er det problem, der fremkommer af denne erklæring, at likvidation under en afviklingsproces foretages skønsomt af konkursbehandleren, FDIC, på baggrund af det, der efter dennes mening er af størst betydning for den finansielle stabilitet. Under Kapitel II, Sektion 9 E, står der, at FDIC »i videst muligt omfang skal udføre sit hverv på en sådan måde, at – ... (iii) potentielt alvorlige, uheldige

biindvirkninger på finanssystemet nedsættes.«

Det nuværende finanssystem, og i særdeleshed GSIFI'erne, har meget stor indflydelse, er voldsomt underfinansieret, og beror på en type aktiver i form af kontrakter vedr. værdipapirer, underordnede gældsforpligtelser, derivater og andre gældsinstrumenter, for at bevare skindet af solvens. En usikkerhed omkring værdien af en af kategorierne af sådanne aktiver, der udløses af en fremtrædende iøjnefaldende begivenhed som f. eks. annonceringen af en bankafvikling, ville skabe en generel devaluering blandt alle indehavere af sådanne aktiver og således garantere »en uheldig indvirkning på finanssystemet«. At forhindre en sådan indvirkning udgør den »lovformelige likvidation.«

Som det fastslås i IMF-rapporten, From Bail-out to Bail-in (Fra bail-out til bail-in), kan likvidation uden lovmæssig kontrol skabe risici for den generelle finansielle stabilitet:

i. Gennem direkte risici for modparten, når den konkursramte institution ikke kan honorere sine finansielle forpligtelser.

ii. Gennem risiko for likvidation og effekten af brandudsalg på værdipapirmarkedene, når den kriseramte institution tvinges til at sælge sine aktiver for at skaffe likviditet, hvilket yderligere trykker priserne ned (og således øger kravet om en større »margin«, dvs. efterbetalingsforpligtelse).

iii. Gennem smitterisici, når den panik, der er forårsaget af den ene institutions konkurs, spredes til andre finansinstitutioner.²¹

Igen, hvis man effektivt skal undgå disse tre risici, er man nødt til at beskytte institutionens aktiver, uanset deres legitimitet eller faktiske markedsværdi, gennem en bail-in-redning. Deres værdi må bevares, antagelig i det finansielle brosel, for at sikre, at lignende aktiver i andre institutioner ikke udsættes for den »smittevirkning«, som man

så ved Lehman Brothers-krakket i 2008 og i tiden derefter.

Under Konkursreformloven fra 2005 gives tillige prioritetsstatus til parter, der har sikrede derivater, i tilfælde af konkurs.²² Dette har stor betydning for GSIFI'erne, eftersom det er en kendsgerning, at størstedelen af verdens derivativer er koncentreret i disse institutioner. Ifølge ofte citerede vurderinger var den nominelle værdi af verdens derivativer i 2010 1.200 tusind billioner dollar, ca. 20 gange verdens BNP. På grund af derivatmarkedets ugenomsigtighed er det praktisk talt umuligt at fremskaffe nøjagtige tal. Banken for Internationale Betalingsudligninger sætter imidlertid den globale derivathandel uden for børserne (OTC-handel) – derivater, der på en eller anden måde er registreret – til 632 billioner dollar i december 2012.²³

Hvis det er tilfældet, som det antydes af Institutet for Juridisk Information, at udbetalinger til fordringshavere ville svare til det, som de ville få under almindelig konkursbehandling, så ville, på trods af den betalingsprioritering, der er angivet i Dodd/Frank-loven, modparter med sikrede derivater være de første til at få deres penge tilbage, fulgt af de fordringshavere, hvis fordringer, ifald de blev værdiløse, ville skabe et ukontrolleret, kædereaktionslignende sammenbrud.

Amerikansk lov skal atter gøres gældende

Vi har nu klart og tydeligt fremlagt sagen og anvendt fakta, som praktisk talt intet medlem af regeringen anså for at være så presserende og eller overbevisende nok til, at de tog det med i betragtning, da de lavede en national lov. Vores fremstilling er nu tilgængelig for amerikanske lovgivere og regeringsmedlemmer internationalt. Selve denne rapport distribueres til disse personer i dagene efter dens udgivelse og er også tilgængelig for den almindelige offentlighed.

Det, der har været et gennemgående, implicit punkt i denne dokumentation, må nu siges ganske udtrykkeligt. Konsekvenserne af at gennemtvinge Dodd/Frank-lovens forholdsregler, eller aftalerne under Charteret for Det finansielle Stabilitetsråd som ovenfor beskrevet, er ensbetydende med en krænkelse af De forenede, amerikanske Staters ånd og lov. De omtalte forholdsregler i loven og de internationale aftaler er udarbejdet på en måde, der sætter den »finansielle stabilitets«-s interesser over USA's befolknings og deres regerings interesser. Selve definitionen af finansiell stabilitet er blevet udlagt af dem, hvis nuværende og fremtidige magtpositioner er beroende på denne definition. Det, som denne lovgivning fastlægger, vil tillige resultere i ødelæggelse af massevis af USA's borgere gennem økonomiske afsavn, inddrivelse og konfiskering af pengemidler på en sådan måde, at det vil efterlade de tiltænkte ofre for denne lov i en desperat situation, der grænser til deres undergang. I de ovenfor omtalte tekster findes der intet bevis for, at det modsatte skulle være tilfældet.

Grundlæggelsen af Amerikas Forenede Stater som en fri og suveræn nation skete på grundlag af naturretten. Grundlaget for nationens grundlov er spørgsmålet om ret. Nationens ret til at regere sig selv, og regere på en måde, der håndhæver hver borgers ret til sit eget liv, denne lovens mest fundamentale værdi.

Indsættelsen af en lovformelig likvidationsmyndighed (OLA) på niveau med et GSIFI's-holdingselskabs niveau i tilfælde af en krise, som det står skrevet og er hensigten i Dodd/Frank-loven, vil berøve USA's borgere disse rettigheder, som de er garanterede under national lov, i særdeleshed deres ret til livet. De vil blive berøvet retten til at henvende sig til deres regering, de vil blive berøvet materielt, og som et resultat heraf er det ubestrideligt, at mange vil blive berøvet deres liv – det være sig som følge af vold, fattigdom, sult, ekstrem nød eller selvmord. Men efter eksproprieringen

af nationens materielle rigdom vil det førømtalte, finansielle syndikat imidlertid have finansiell stabilitet.

Noter:

1. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al., »From Bail-out to Bail-in: Mandatory Debt Restructuring of Systemic Financial Institutions,« (Fra bail-out til bail-in: Tvungen omstrukturering af de systemiske finansinstitutioners gæld)IMF intern diskussionsmemo: April 24, 2012.

2. ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774 [link 1, for alle linkerne se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873]

3. Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [link 2]

4. [Opencongres.org/bill/111-h4173/text](http://opencongres.org/bill/111-h4173/text) [link 3]

5. Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

6. »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

7. Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

8. Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af

magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

9. Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

10. Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [link 4]

11. Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

12. Kapitel II, sektion 203, a.

13. Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

14. Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

15. Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Instituttets hjemmeside:

wwwschillerinstitut.dk/drupal/hyperinflation) [[link 5]

16. Roubini.com/briefings/175500.php [[link 6]

17. Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) Tale på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9. juni, 2012.

18. Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene, Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

19. Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for opløsning afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

20. Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

21. Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

22. Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [link 8] og larouchepub.com [link 9] om den prioriterede status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.« webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

23. BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

24. Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge: (1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links: Se slutning af www.schillerinstitut.dk/drupal/node/873

[2] ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-its-less-one-third-finished-726774[1]

[3] Robert Reich, »The Shameful Murder of Dodd-Frank«: July 20, 2011. [2]

[4] Opencongres.org/bill/111-h4173/text [3]

[5] Nylige skandaler med relation til Det hvide Hus, inklusive aflytning af AP og andre nyhedsbureauer, skattevæsenets klapjagt på konservative grupper, og de fortsatte spørgsmål vedr. legaliteten af inden- og udenlandske mord uden for retssystemet, rejser spørgsmål vedr. de taktikker, som Obama har brugt til at øve indflydelse over både sine politiske fjender og allierede.

[6] »Banks' Lobbyists Help in Drafting Financial Bills«, Eric Lipton & Ben Protus. New York Times Dealbook, May 23, 2013.

[7] Resolving Globally Active, Systemically Important, Financial Institutions, et fælles dokument fra Federal Deposit Insurance Corporation og Bank of England, 10. december, 2012.

[8] Tidligere medlem af BOE Monetary Policy Committee, Charles Goodhart, bemærkede ang. overgangen fra det tilsyneladende uafhængige FSA til PRA: »Det er beviseligt, at omfanget af magtbeføjelser, rækkevidden af magtbeføjelser, nu er større end nogen anden centralbanks.« Scott Hamilton og Jennifer Ryan, »BOE-magtskiftet tager over, som lovreguleringsrollen tager form.« Bloomberg News, 2. april, 2013.

[9] Denne enhed er sandsynligvis det finansielle broselkskab. »Udtrykket 'finansielt broselkskab' vil sige et nyt, finansielt selskab, organiseret af selskabet (FDIC) i overensstemmelse med sektion 210 (h) til brug ved afviklingen af et beskyttet finansielt selskab.« (Dodd-Frank, Kapitel II, sektion 201; 3.)

[10] Det oprindelige sagsanlæg blev indgivet af State National Bank of Big Spring, Texas; 60 Plus Association; og Competitive Enterprise Institute. Statsanklagere i 11 delstater har tilsluttet sig sagsanlægget: Michigan, Alabama, Georgia, Nebraska, Kansas, South Caroline, Oklahoma, West Virginia, Texas, Montana og Ohio. Se: cei.org/doddfrank [4]

[11] Det såkaldte »Living Will« (da.: 'livstestamente'?)

[12] Kapitel II, sektion 203, a.

[13] Ellen Brown, »Det kunne ske her: Konfiskeringsordningen, som er planen for USA's og Storbritanniens indskydere.«

[14] Jianping Zhou, Virginia Rutledge, et al. op. cit.

[15] Se LPAC-TV udsendelse med EIR's Ibero-amerikanske redaktør, Dennis Small, 27. marts, 2013. »Den cypriotiske Model: Tilfældet Spanien.« (På dansk på Schiller Instituttets hjemmeside, tekst) [5]

[16] Roubini.com/briefings/175500.php [6]

[17] Tale af Martin J. Gruenberg, formand, Federal Deposit Insurance Company, FDIC, (Statens Indskudsgarantifond) på Federal Reserve Bank of Chicago Bank Structure Conference, 9. juni, 2012.

[18] Status den 4. april, 2013, for medlemmer af FSB, inkluderede de følgende retskredse: Argentina, Australien, Brasilien, Canada, Kina, Frankrig, Tyskland, Hong Kong, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexico, Nederlandene, Republikken Korea, Rusland, Saudi-Arabien, Singapore, Sydafrika, Spanien, Schweiz, Tyrkiet, Det forenede Kongerige (Storbritannien), Amerikas forenede Stater. Internationale organisationer: Bank for International Settlements, Den europæiske Centralbank, Den europæiske Kommission, Den internationale Valutafond, Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling, Verdensbanken. (Hele listen kan ses på financialstabilityboard.org) [7]

[19] Status i november, 2012, FSB offentliggjorde en liste over GSIFI'er, på hvem kriterierne for afvikling på tværs af landegrænser ville gælde. Listen over 28 institutioner inkluderer: Citigroup, Deutsche Bank, HSBC, JP Morgan Chase, Barclays, BNP Paribas, Bank of America, Bank of New York Mellon, Credit Suisse, Goldman Sachs, Mitsubishi UFJ FG, Morgan Stanley, Royal Bank of Scotland, UBS, Bank of China, BBVA, Groupe BPCE, Groupe Crédit Agricole, ING Bank, Mizuho FG, Nordea, Santander, Société Générale, Standard Chartered, State Street, Sumitomo Mitsui FG, Unicredit Group, Wells Fargo.

[20] Charteret for Kommissionen for Stabilitet, 25. september, 2009. Med tilføjelser fra G20-stats- og regeringsoverhoveder den 19. juni, 2012.

[21] Jianping Zhou, Virginia Rutledge et. al. op. cit.

[22] Mere dokumentation vil blive tilgængelig på larouchepac.com [8] og larouchepub.com [9] om den prioriterede

status, som gives til derivater i afvikling og konkursbehandling. Se også Ellen Brown, »Winner takes all: Super-priority Status of Derivatives.«
webofdebt.wordpress.com: 9. april, 2013

[23] BIS Quaterly Review: juni, 2013. Skema 19.

[24] Cornell University Legal Information Institute opsummerer disse fordringer med et citat fra Dodd-Frank, Kapitel II, Sektion 209 (b): »Fordringer betales i følgende rækkefølge: (1) administrative omkostninger; (2) regeringen; (3) lønninger, salærer eller kommission til ansatte; (4) bidrag til programmer for goder til de ansatte; (5) enhver anden af selskabets almindelige eller overordnede betalingsforpligtelse; (6) enhver underordnet forpligtelse; (7) salærer til overordnet personale og direktører; og (8) forpligtelser over for aktionærer, medlemmer, almindelige partnere og andre stamaktieindehavere.«

Links:

[1]

<http://www.ibtimes.com/dodd-frank-rules-nearly-9000-pages-its-less-one-third-finished-726774>

[2] <http://robertreich.org/post/7843866058>

[3] <http://www.opencongress.org/bill/111-h4173/text>

[4] <http://cei.org/doddfrank>

[5] <http://larouhepac.com/node/26013>

[6] <http://www.roubini.com/briefings/175500.php>

[7] <http://www.financialstabilityboard.org>

[8] <http://larouhepac.com/larouhepac.com>

KAMPAGNEAVIS: GLASS-STEAGALL, IKKE EU- FASCISME!

Vi skal have ændret den økonomiske politik, inden vi får en global gentagelse af den fascisme, Europa gennemlevede i 30'erne. Vi må stoppe EU-dikterede nedskæringer, bankunion, bankhjælpepakker i form af bail-out og bail-in og i stedet iværksætte en Glass/Steagall-bankopdeling og et opbygningsprogram for realøkonomien.

Vi skal have en moderne version af den anti-fascistiske politik, som præsident Roosevelt gennemførte i USA, og som formåede at bringe USA ud af depressionen – uden at den amerikanske befolkning måtte ofre deres frihed eller liv.

Schiller Instituttet fremlægger denne moderne version af Roosevelts program i denne kampagneavis som det program, som Schiller Instituttets Venner går til valg på i København og Århus.

Download (PDF, Unknown)

Schiller Instituttets Ugeavis 7 – 2014

Download (DOCX, 36KB)

Download (DOCX, 36KB)

Skammens dag i Danmark / Lad ikke krise i Ukraine føre til Atomkrig!

Hvordan kunne de danske folketingsmedlemmer, imod både folkestemningen og deres egen overbevisning, vedtage et salg af aktier i Dong Energy til Goldman Sachs? Aftalen vil være en møllesten om halsen på finansministeren og de politiske partier, der er mere loyale imod finansverdenen og udefra kommende diktater fra EU end Danmarks og den danske befolknings ve og vel. Kollaps i de fremvoksende markeder tyder på snarligt finanskrak. Oprøret i Ukraine er et udefra finansieret nazistisk og fascistisk kupforsøg rettet imod Rusland, der i forlængelse af vestlig konfrontationspolitik kan føre til atomkrig. Lad os samarbejde med Rusland, Kina og resten af Asien om menneskehedens fælles mål.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Schiller Insitutts Ugeavis 6 – 2014

Download (DOCX, 36KB)

Helga Zepp-LaRouche: De europæiske nationers Almene Uafhængighedserklæring

Den følgende erklæring er skrevet for at udgøre det idémæssige grundlag for mobilisering af alle de kræfter, som i denne, for civilisationen så store krise, ønsker at genskabe Europas fremtid som et samfund, der er bygget på principper blandt suveræne republikker og på samarbejde med menneskehedens fælles interesser som mål.

GDE Error: Requested URL is invalid

Schiller Instituttets Ugeavis 5 – 2014

[Download \(DOCX, 38KB\)](#)

Schiller Instituttets Ugeavis 4 – 2014

[Download \(DOCX, 37KB\)](#)

Stop salget af DONG til Goldman Sachs

Sagen om den danske stats salg af Dongaktier på særdeles fordelagtige vilkår til den amerikanske investeringsbank Goldman Sachs drejer sig ikke længere blot om, hvorvidt den danske regering vil berige Wall Streets glubske rovdyr på den danske befolknings bekostning. Der er nu væltet så mange skeletter ud af skabene, der afslører, hvor ufordelagtig aftalen er for Danmark, at sagen er blevet en kritisk lakmestest: Er den danske regering og det danske folketing i stand til at sige nej til det diktat, man har fået fra Wall Street og finansverdenen? Er der stadig en rest af dansk suverænitet tilbage? Er de danske politikere i stand til at

kæmpe for den danske befolknings og den danske stats interesser?

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Schiller Instituttets Ugeavis 3 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Temaartikel: Kinas næste skridt mod industriel udvikling af Månen

Af Marsha Freeman.

11. januar 2014 – Den succesfulde landing af Kinas Chang'e-3 rumsonde på Månen den 14. december, og placeringen af Yutu («Jadehare»)-månerobotten et par timer senere, har lagt grunden til Kinas langfristede mål om industriel udnyttelse af Månen. En efterfølger til de to foregående, succesfulde Chang'e-missioner, som fløj i kredsløb om Månen, leverer den aktuelle mission den intensive udforskning på selve måneoverfladen, som vil føre til bemandede missioner i fremtiden.

Formålet med Kinas måneudforskningsprogram, som har været under udvikling i mere end et årti, er først at udføre en videnskabelig undersøgelse af Jordens nærmeste nabo og udarbejde en fortegnelse over Månens ressourcer. Med tiden vil missionerne udvinde disse rigdomme, som ikke består i guld eller sølv, men i mineraler, som inkluderer en sjælden helium-isotop[i], som kan levere brændstof til fremtidens økonomi baseret på termionisk fusionsenergi.

Kina »konkurrerer« ikke med nogen anden nation om måneudforskningsprogrammet, i modstrid med pressens kommentarer, men forfølger hen over årtier en række missioner med stadig stigende kompleksitet. Hver mission tester nye evner, der tager sigte på at imødegå langtidsformålene. Den udfordrende Chang'e-3 mission var første gang, Kina landede et rumfartøj på et andet himmellegeme. Det er første gang, at nogen nation har gennemført sin første landing uden for Jorden, som inkluderede anbringelsen af en robot på overfladen.

Chang'e-3-missionens succes har givet Kinas rumfartsledelse tilstrækkelig selvtillid til at fremskynde dens næste fase i måneudforskningen, idet ledelsen har bebudet, at man vil bringe prøver af klippe og jord fra Månen tilbage til Jorden om blot tre år.

Hvad kan vi lære?

I udarbejdelsen af Chang'e-3-missionen havde Kina ikke til hensigt simpelt hen at gentage de månemissioner, som USA og Sovjetunionen gennemførte for næsten 40 år siden. Yutu-robotten vil for første gang anvende et radarinstrument, der er med om bord, til at undersøge jorden under Månens overflade. Udforskningen af den livløse Månes indre struktur ned til en dybde af 90 fod[ii] vil ikke blot kaste lys over udviklingen af dette himmellegeme, men af Solsystemet som helhed.

Chang'e-3 rummer et ultraviolet teleskop, et månebaseret »kosmisk observatorium«, som for første gang vil foretage astronomiske observationer fra Månens overflade. Et andet ultraviolet instrument vil studere Jordens ionosfære.

Robotten, der er udstyret med en robotarm i lighed med den, som også fandtes på NASA's marsrobot Curiosity, vil anbringe instrumenter, der kan beskrive den kemiske og mineralske sammensætning af Månens klipper. Den 3. januar offentliggjorde Kinas Akademiske Institut for Højenergifysik de første data, som robotten indsamlede, til verdens forskningssamfund.

Instituttet (det kinesiske, -red.) udlagde på sin webside en foreløbig analyse af data fra robottens Active Particle-induced X-ray Spectrometer (APXS), som kan identificere de kemiske elementer i månejorden. Disse data peger på tilstedeværelsen af otte af de forventede, væsentlige klippedannende elementer og mindst tre mindre væsentlige elementer. Alt imens disse første resultater ikke var overraskende, så demonstrerer de, at instrumenterne virker som tiltænkt. Offentliggørelsen af disse data og analyser er en vigtig, politisk beslutning fra Kinas side, fordi de inddrager det globale videnskabsamfund i missionen.

APXS blev første gang opladet den 23. december og blev to dage senere placeret i en position lidt over måneoverfladen af robotarmen for her at skifte over til sin opsporingsfunktion. Kinesiske videnskabsfolk er tilfredse med instrumentets præstation, og Instituttet siger, at dette er et af de bedste røntgen-spektrometre, der er blevet placeret under en mission til andre planeter.

Både Chang'e-3 månelandingsfartøjet og Yutu-robotten er afhængig af solenergi for at få energi og går derfor i hi under den to uger lange månenat. Yutu vågner atter op omkring den 14. januar for at udføre sin tre måneder lange videnskabelige mission på måneoverfladen.

Perspektiv for fremtiden

Selv om der ikke er truffet en formel regeringsbeslutning om at udvikle bemandede missioner til Månen, så arbejder kinesiske videnskabsfolk og ingeniører på udarbejdelse af konstruktioner til en månebase, som vil inkludere »udvikling af ny energi«, iflg. Zhang Yuhua, en direktør for Chang'e-3, under en tale på Shanghai Science Communication Forum, rapporteres det i Peoples Daily den 8. januar.

Zhang beskriver aktiviteten på en månebase som etablering af landbrugs- og industriproduktion, fremstilling af medicin i vakuummiljø og udførelse af »energi-rekognoscering«. Den måneenergiressource, der oftest nævnes af kinesiske videnskabsfolk, er helium-3-isotopen, som er sjælden på Jorden, men som er forblevet stort set uforstyrret på den inaktive måneoverflade, hvor den er blevet deponeret af Solen. Denne mere avancerede form for fusionsbrændstof giver mulighed for mange anvendelsesområder inden for energi, industri og kemi og vil forsyne mennesket på Månen med energi, med samt menneskene på Jorden.

Fusion på Månen har været en del af Kinas program, siden dettes start. På det Kinesiske Videnskabelige Akademis 12. konference for ti år siden beskrev den videnskabsmand, der er kendt som »faderen« til Kinas månemissioner, Ouyang Ziyuan, sin nations tretrins månerobotprogram, idet han erklærede, at det skulle opspore og kortlægge mineralske elementer, inklusive helium-3.

Fornylig forklarede Ouyang, at der i alt findes 15 tons helium-3 på Jorden, mens den totale mængde på Månen kan være så meget som mellem 1 og 5 millioner tons. Helium-3 anses for at være et holdbart, stabilt, sikkert, rent og billigt materiale, fra hvilket mennesker kan få nuklear energi gennem kontrollerede eksperimenter med nuklear fusion ... Det betyder, at helium-3-reserverne på Månen kan tjene det menneskelige samfund i mindst 10.000 år. Målet, sagde han, er »at skaffe

tilstrækkelig brændstof til alle mennesker over hele verden« fra Månen.

Kinesiske videnskabsfolk udfører også en række eksperimenter med at dyrke forskellige basisafgrøder i et simuleret månemiljø. Yuegong-1-laboratoriet, hvis medarbejdere kommer fra Beijings Aeronautiske og Astronautiske Universitet, er hjemsted for eksperimenter for dyrkning af fødevarer i et miljø, der genskaber måneforhold.

Holdet, under ledelse af prof. Liu Hong, har udført tests på mere end ti forskellige planter. Med kontrol af næringen, vandet, ilten og jordens kemi i miljøet. De undersøger også planter, der har en stærk resistens over for stråling fra rummet. De teknologier, der udvikles gennem dette og lignende programmer, vil også være vigtige for Kinas næste skridt inden for bemanded rumfart – dets rumstation.

JFK dengang – Kina i dag

Hvis det er vanskeligt for nogle mennesker at forstå, hvorfor Kina, et land, der stadig er under udvikling, bruger kostbare ressourcer for at udforske Månen, burde de kommentarer, som den kinesiske præsident Xi Jinping fremkom med den 7. januar til rumforskerne og ingeniørerne, der deltog i forskningen og udviklingen af Chang'e-3-missionen, kaste lys over sagen. Som Xinhua rapporterede, sagde Xi: »Hav modet til at gå veje, som hidtil endnu ikke er blevet betrådt. Stræb altid efter udmærkelse gennem overvindelse af vanskeligheder, og fremskynd overgangen til en udvikling, der drives frem af innovationer.« Xi sagde, at innovationer inden for videnskab og teknologi bør placeres i en »kerneposition« i landets overordnede udvikling.

Innovation er »et folks sjæl og kilden til et lands fremgang«, sagde Xi, idet han fortsatte med at understrege, at Chang'e-3-missionen var »Made in China i enhver betydning af ordene.«

Dette var USA's anskuelse under præsident John F. Kennedy, en anskuelse, som Kina nu er et eksempel på. Det er denne

anskuelse, som USA og det transatlantiske område må vende tilbage til i dag, hvis de vil overleve.

[i]

Isotop

Grundbeskrivelse

Atomer, der tilhører det samme grundstof, har altid det samme antal protoner. Antallet af neutroner i atomkernen kan derimod godt variere. Atomer med samme antal protoner og et forskelligt antal neutroner kalder man isotoper, og de kan enten være tungere eller lettere end det 'normale' grundstof. Som regel er det den hyppigst forekommende isotop, der definerer, hvad der er det 'normale'.

Isotoper af brint (hydrogen).

Hvis isotopen har færre neutroner end den hyppigste grundstofisotop, bliver det en let isotop, og hvis der er flere neutroner end det oprindelige grundstof, bliver det en tung isotop. F.eks. har et normalt brintatom én proton i kernen og én elektron i en bane omkring. Deuterium, tung brint, der er en sjælden brint-isotop, har én ekstra neutron i kernen og er derfor tungere. Supertung brint, tritium har to ekstra neutroner og er radioaktivt med en halveringstid på lidt over 12 år. Den findes ikke i naturen.

Alle isotoper af et grundstof har samme kemiske egenskaber. Men de kan være radioaktive og ustabile, hvis der er en stor ubalance mellem antallet af protoner og neutroner i atomkernen.

(Kilde: Fysikleksikon, Kbh. Universitet)

Heliumisotop

Der findes otte kendte isotoper af helium, men kun helium-3 og helium-4 er stabile. I Jordens atmosfære er der et He-3-atom for hver en million He-4-atomer. Til forskel fra de fleste grundstoffer varierer heliums isotopiske indhold meget efter oprindelse på grund af de forskellige dannelsesprocesser. Den mest almindelige isotop, helium-4, bliver produceret på jorden ved alfastråling fra meget radioaktive grundstoffer; alfastrålingen består af fuldt ioniserede helium-4 kerner. Helium-4 er en usædvanlig stabil kerne, fordi dens nukleoner er arrangeret i komplette skaller. ...

Helium-3 findes kun i ganske små, men sporbare mængder på Jorden: Det meste har været der siden Jordens dannelse, men vores planet modtager desuden en smule helium-3, der er bundet i det kosmiske støv, der til stadighed falder ind i atmosfæren. Desuden skabes der små mængder ved betahenfald af tritium. I klippemateriale fra Jordens skorpe varierer heliumisotop-sammensætningen med op mod faktor 10, og disse variationer kan bruges til at undersøge klippematerialets oprindelsessted og jordskorpens sammensætning. I stjerner findes langt større mængder helium-3, fordi det her skabes som et produkt af fusionsprocesser. Af den grund er forekomsten af helium-3 i den interstellare gas cirka hundrede gange højere end på Jorden. "Udenjordisk" materiale, som for eksempel stenprøver fra Månen og fra asteroider, indeholder helium-3, der er dannet ved, at materialet er blevet "bombarderet" af solvindens partikler. I Månens overflademateriale er koncentrationen af helium-3 af størrelsesordenen 0.01 parts per million. Forskellige personer, med Gerald Kulcinski som den første i 1986, har foreslået at udforske Månens forekomster af helium-3 med henblik på at udvinde stoffet og anvende det som "brændstof" i produktionen af fusionsenergi.

(Kilde: Wikipedia)

Fusionsprocessen:

Tegningen viser to molekyler af helium-3-isotopen, med hver 2

protoner plus 1 neutron, der fusionerer til et molekyle af helium-4-isotopen, med 2 protoner plus 2 neutroner. Herved frigives 2 protoner plus en stor mængde energi. Denne frigivne energi interagerer med det omsluttende elektromagnetiske felt og resulterer i direkte frembringelse af elektricitet, i stedet for først at skabe damp til en turbine, der genererer elektricitet, hvilket er mindre effektivt.

Man kan også frembringe en fusionsproces med et deuteriummolekyle (en brintisotop; tung brint) og et helium-3 molekyle.

[ii] Ca. 29,5 meter

Schiller Instituttets Ugeavis 2 – 2014

[Download \(DOCX, 35KB\)](#)

[Download \(DOCX, 35KB\)](#)

Schiller Instituttets Ugeavis 1 – 2014

Download (DOCX, 34KB)

Specialrapport: Hvordan verdensøkonomien er blevet ødelagt under Obama

Så, for det første er sagen den, at uden Glass-Steagall kunne det kommende krak, store krak i USA's økonomi, ikke stoppes. Det ville blive en katastrofe, en morderisk form for katastrofe for den amerikanske befolkning i denne periode. Derfor er Glass-Steagall i sin oprindelige form, i sin formelle udformning, ikke med tilpasninger med dit og dat, men simpelthen ren Glass-Steagall baseret på Franklin Roosevelts politik, det er, hvad der er brug for. Og det er den eneste ting, der i dag kan redde det amerikanske folk.

Download (PDF, Unknown)

Gennembrud for Schiller

Instituttets Venner

Schiller Instituttets Venner fik med kommunalvalgskampagnerne i København og Aarhus sat det store afgørende spørgsmål på dagsordenen: Vil det kommende finanssammenbrud medføre bail-in, bankunion og morderiske nedskæringsprogrammer eller et skifte til alternativet: LaRouche-kampagnens 3-punktsprogram. Tom Gillesberg blev under valgkampagnen interviewet i Ekstra Bladet og Information, og var flere gange på radio24syv og DR2 – inklusive i Deadline aftenen før valget. Nu behøves der nationale græsrodder, så en dansk deltagelse i bankunionen kan forhindres og store visioner sættes i stedet. Selv efter den nye aftale med Iran er faren for atomkrig ikke ovre, hvis ikke Obama neutraliseres og Glass/Steagall genindføres, så der kan sættes en ny kurs.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Lyndon LaRouche: Værre end »Weimar«!

12. november, 2013: – Jeg blev født den 8. september, 1922, i begyndelsen af det berygtede hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud i 1923 af den tyske Weimarrepublik. Nu udgør truslen mod den transatlantiske økonomi, fra denne dag at regne, en langt værre og praktisk talt umiddelbar trussel, så længe den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet. Dette er mere end blot et kvalificeret gæt, men en kendsgerning, der står umiddelbart for at komme brasende ned over de transatlantiske økonomier som helhed, med mindre der skrives til de nødvendige

handlinger meget snart.

Så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i embedet, er denne ulykke, der allerede er i gang, praktisk talt ikke til at stoppe. Så kortfattet som muligt, så må enten Obama og Wall Street underkastes en påtrængende nødvendig både moralsk, så vel som finansiell reform, eller også er den dødbringende katastrofe praktisk talt en kendsgerning for praktisk talt hele det transatlantiske område i en meget nær fremtid. På nuværende tidspunkt er både denne præsident og en stor del af Kongressen i stigende grad forblevet hysterisk impotente gennem deres egen fejle afvisning af at se en fremtid i øjnene, som der umiddelbart findes råd for, snarere end se deres aktuelle, systemiske fejltagelser i øjnene.

Dette vanvid, grundlæggende set, »handler om penge.« Dump »Wall Street« og dets gale svindelnumre, og relativt umiddelbare løsninger vil være til stede, som det også kunne have været tilfældet i den umiddelbare Versailles-skabte krise, der førte til Tysklands Adolf Hitler-regime. Hvem bragte Adolf Hitler til magten i Tyskland? Hvem havde skylden for den berygtede Wall Street- og Londonkrise i 1919? I begge tilfælde var det finanscentrene i London og Wall Street, dengang, som nu.

De forvirrede borgere blev for ivrige efter håbefuldt at spille sig vej til rigdomme ved at gamble på finansielle spekulationer og keredede sig ikke rigtigt om at gøre noget godt for menneskeheden, især efter mordene på John F. Kennedy og hans broder, Robert, fordi de lagde vægt på iværksættelse af teknologisk fremskridt, der var drevet fremad med videnskab som motor. Det er »hvorfor og hvordan«, de anglo-amerikanske finanssvindlere i London og på Wall Street ønskede mordene på John F. og Robert Kennedy. Det var ikke så meget, fordi de hadede John eller Robert; det var frygten for spøgelse af en mulig ny præsident Franklin Roosevelt, eller, for visse andre, en ny Benjamin Franklin, et geni som Alexander Hamilton, en

James Monroe, en John Quincy Adams, en Abraham Lincoln, en Franklin Roosevelt, eller som alternativ, et udvalg af Warren G. Hardings mytiske østers.

Uanset, hvor meget Wall Street og London vrider og klager sig i protest, så er dette de kendsgerninger, du må se i øjnene, hvis du personligt ønsker at nyde et længerevarende og rent faktisk produktivt og behageligt liv.

Centrum for denne krise er faktisk ikke USA's aktuelle krise som sådan. Den tendens, der førte USA (og Europa) frem til det aktuelt igangværende sammenbrud, handlede alt sammen om Wall Street og London, dengang som nu. Hvad forårsagede det? Den umiddelbare årsag var den margin af vore tåbelige vælgere, der stemte præsidenterne George W. Bush, jr. og Barack Obama ind i embedet i, hvad der nu nærmer sig fjorten, meget grimme år.

I løbet af de seneste uger har den transatlantiske verden været på vej ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise i vor planets nuværende transatlantiske område. Det, som vi i øjeblikket oplever på begge sider Atlanten, er en hyperinflation, der vil pågå lige så længe, som den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver USA's præsident; ikke blot selve USA, men også det transatlantiske Vest- og Centraleuropa styrtes nu endnu dybere ned i det værste, økonomiske sammenbrud, siden det fjortende århundredes styrt ned i en ny, mørk tidsalder; den vil sandsynligvis blive endnu værre end den, som Middelalderens Europa i det fjortende århundrede styrtede ned i.

Der findes et alternativ:

Hvis viljen til at iværksætte de nødvendige handlinger er til stede, er der en mulighed ifølge USA's Føderale Forfatning, gennem hvilken USA ikke blot kan bringes ind i en ægte, økonomisk genrejsning, men hvor, gennem en omgående, forfatningsmæssige handling, der udføres nu, vor republik kan

bringes ind i en ægte genrejsning ud af det styrt ned i mørke, der har været undervejs, siden afvisningen af min »Lov om Beskyttelse af Boliger og Banker« fra juli-august 2007, der dengang blev fremlagt til vedtagelse af vor republiks delstater.

I stedet handlede medlemmerne af Den amerikanske Kongres og det føderale præsidentskab dengang, som også senere, således, at vor republik styrtede ned i en nedadgående spiral med en politik, der nu har dumpet vor republik ud i det, der er blevet til den største, økonomiske krise i gruppen af transatlantiske nationer. At regne fra den forgangne weekend er økonomien foreløbig faldet ned i den stejleste, finansielle sammenbrudskrise i den moderne transatlantiske historie.

Heldigvis er det sådan, at vor republik stadig væk *kan* reddes på dette tidspunkt. Som mange vil vide, så er jeg kendt for at være en af de førende økonomer, der har udarbejdet prognoser for USA i løbet af de seneste årtier, som f.eks. min enestående succesrige prognose for depressionen i 1971 under Richard Nixon, og ligeledes den dybe recession i 1980, de stejle depressioner, der udløstes af recessionen under George W. Bush, jr., og nu den økonomiske rædselsforestilling, som depressionen under Barack Obama har bragt over os. Nu kombineres Obama-regeringens krænkelser af Den amerikanske Forfatning med Obamas kasten USA ud i en form for depression, som USA, i sin nuværende form, aldrig ville kunne rejse sig fra igen

Den handling, der i øjeblikket er nødvendig, er at forhindre den nuværende præsident Barack Obama fra at kunne forlade sig på den form for »beskidte tricks« af den salg, som præsident Obama allerede har nydt godt af, med det formål at blokere denne handling, som er genoplivelsen af præsident Franklin D. Roosevelt, fra at lykkes med at blive fremlagt til afstemning i Kongressen, på nuværende tidspunkt.

Hvis vi ikke fjerner præsident Barack Obama fra embedet, så

har situationen i vor republik nået et punkt, hvor præsident Obamas fortsatte embedsbesættelse ville være ensbetydende med slutningen på USA under den nuværende Forfatning.

Lykkeligvis er der et alternativ, hvis vi skrider til handling meget snart for at vedtage de nødvendige, forfatningsmæssige muligheder. Hjælpe midlet står til rådighed og er helt i overensstemmelse med Forfatningen, hvis vi kan finde tilstrækkelig mange ledere blandt os, der er modige nok til at gøre, hvad der er forfatningsmæssigt legalt, og som allerede er det eneste eksisterende, forfatningsmæssige handlingsforløb, som vi behøver for at redde vor nation fra det, der nu praktisk talt er et nationalt, økonomisk selvmord, med mindre vi handler omgående for at redde vor nation. Jeg fremstiller nu mig selv som en person, der har vist sig som ledende blandt de ledende økonomer og andre personer i vor republik, der er villig, og mere end fuldt ud kvalificeret, til at fremlægge denne mulighed, offentligt, her og nu.

Overvej de følgende forholdsregler, der er presserende nødvendige på dette tidspunkt.

Der er to absolut uundværlige tiltag, der må vedtages og gennemføres som hastesag, hvis USA skal reddes fra det aktuelt accelererende styrt ud i et praktisk talt håbløst styrt ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise.

For det første må vi omgående sætte præsident Barack Obama fra embedet. Der er i korthed to muligheder for at gøre dette til vor disposition. **Den første** af disse to muligheder er en rigsretssag imod præsidenten på et til rådighed stående grundlag, som er hans krænkelse af bemyndigelsen til at erklære krig. **Den anden** mulighed er fjernelse fra embedet under den bemyndigelse, der findes i det 25. tillæg til Forfatningen.

Kun, hvis præsidenten suspenderes fra embedet, foreligger sandsynligheden for, at USA kan reddes fra det, der allerede

er en kuldsejling imod USA's og økonomiens faktiske, økonomiske død. Både denne præsidents tvivlsomme mentale tilstand og det skinbarlige had hos denne angiveligt syge præsident peger imidlertid begge på, at der foreligger en sag for præsidentens hastige fjernelse fra embedet på grundlag af kendte overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag, samt denne præsidents diskutabile, fejlfungerende mentale tilstand, idet begge disse grunde retfærdiggør, at han gøres politisk uskadelig med hensyn til vor republiks almene vel.

Når vi først har taget disse kilder til rådighed stående midler, der kan tages i anvendelse for at redde vor republik fra det, der ellers faktisk ville blive dens omgående politiske død for præsident Obamas og hans britiske imperieherrers hånd, så vil vi snart have sikret de nødvendige forholdsregler for organiseringen af en udvikling mod vor republiks generelle, økonomiske genrejsning.

Forholdsregler for redningen

1. Fratag præsident Obama magten til at sabotere legitime forholdsregler til fjernelse af denne præsident fra sin magtposition, som han kunne forsøge at bruge til at forhindre lovmæssig støtte til genvedtagelsen af den oprindelige Glass/Steagall-lov, som den blev udformet under præsident Franklin D. Roosevelts retningslinjer.
2. Denne forholdsregel ville være tilstrækkelig til at lamme en korrump præsident med det resultat, at hans brug af den magt, der ellers står til rådighed for ham, blokeres, begrundet i ***hans ulovlige blokering af den nødvendige, omgående genindførelse af den oprindelige Glass/Steagall-lov.***
3. Denne ***legale aktion imod ham*** adskiller den gæld, der er af legal karakter, fra de spekulationsformer, der knytter sig til virksomheder som »Wall Street« og dens lige i udlandet.

4. USA's lov må forbedres med det formål at erstatte begrebet monetarisme gennem [indførelse af] **et amerikansk, forfatningsmæssigt nationalt kreditsystem.**
5. Eftersom resterne af den monetære kredit, der kan bjærges i USA, som findes som den tilbageværende regnskabsmæssige amerikanske kredit, ikke vil være tilstrækkelig til at sætte en genrejsning i gang, skal en kredit i amerikansk dollar anvendes som middel til sådanne indbefattede missioner som:

A. Genrejsningen af hver af delstaternes essentielle funktioner, og

B. Udnyttelsen, i form af kreditsystemet, af mellemlange og langfristede investeringer i en højere orden af energigennemstrømningsintensitet pr. capita, end vi for øjeblikket oppebærer, med vægten lagt på en afslutning af den nuværende undertrykkelse af den højere intensitet i termonuklear fusion, som behøves for en virkelig moderne økonomi: en intensitet på rumalder-niveau inden for de teknologiske hovedanvendelsesområder.

Vi fik afværget krigen! Stop bankunionen og fascisme

Det var en vigtig sejr at få forhindret et militært angreb på Syrien. Aftalen mellem Rusland og USA er, hvis den kan fastholdes, et strategisk skifte væk fra konfrontation og krig. Danmark skal holde sig uden for EU's fælles banktilsyn og bankunion, der vil ofre befolkningen for finansverden. Vi skal have Glass/Steagall i stedet. Oktober er den foretrukne

måned for finanskrak og i år ser ikke ud til at blive en undtagelse. Obamas faldende autoritet skaber et farligt vakuum, som det ses med USA's manglende finanslov, men kan også åbne døren til at erstatte Bush- og Obama-administrationens destruktive politik med Glass/Steagall og økonomisk opbygning. Kinas nye præsident Xi Jinping tager nye initiativer for international økonomisk udvikling.

GDE Error: Error retrieving file - if necessary turn off error checking (500:Internal Server Error)

Hvad er et ægte geni? Cusanus, Kepler og Shakespeare. Af Lyndon LaRouche

Download (PDF, Unknown)

af Lyndon H. LaRouche Jr.

Introduktion:

Den amerikanske økonomiske krise i august-september 1971 var starten på en virkelig revolutionær fase i mit eget liv. Efter rækken af snigmord, først på præsident John F. Kennedy og sidenhen på hans bror Robert, der i realiteten var en præsidentkandidat, blev USA trukket ned i hængedyndet af en tåbelig krig i Indokina.

Ifølge den største amerikanske militærperson på den tid,

general Douglas MacArthur, var påbegyndelsen af denne værdiløse krig i Indokina i virkeligheden en utilgivelig handling imod USA's vitale strategiske interesser: Med »Vietnamkrigen« gik USA's ind i en britisk lagt fælde.

Det var fra starten en værdiløs krig, en krig, der, sammen med en række efterfølgende krige, som involverede USA og andre, bragte USA på det, som tydeligvis var en hidtil endeløs transatlantisk nedtur, en årtier lang slingrekurs ned ad en glat skråning.

Ligeledes iscenesatte »den utilslørede forbryder« Tony Blair (under den engelske dronning), som et ekko af denne angloamerikanske dårskab i Indokina, senere svindelagtigt en endnu mere værdiløs lang krig i Irak (og andre steder), efter hvilken verden hurtigere og hurtigere er gledet ned af et moralsk, kulturelt og økonomisk skrånplan – i realiteten en glidebane mod tærsklen til et globalt termonukleart helvede.

En dialog mellem kulturer: En hyldest til Nicolaus af Cusa. Specialrapport

Grunden til, at denne særlige mand er så usædvanlig vigtig, er, at det var hans idéer, der gav den skønne, Italienske Renæssance, Firenzes Gyldne Renæssance, et endnu mere ophøjet udtryk, fordi han var det største af alle de genier, der fandt sammen på den tid. Det var denne utrolige, fantastiske eksplosion af menneskelig kreativitet, der kom frem i denne

Renæssance, der formåede at besejre det fjortende århundredes mørke tidsalder. Og mere end nogen sinde tidligere er det presserende nødvendigt at studere dette eksempel fra Den gyldne Renæssance for at finde nøglen til at besejre nutidens mørke tidsalder.

Download (PDF, Unknown)

Hvad helvede er JPMorgan Chase?

HOVEDARTIKEL

EIR, 24. juni, 2013

Det blotte navn, JPMorgan Chase, er indbegrebet af arven efter det britiske banksystem i Amerika. På den ene side er der JPMorgan, der i det væsentlige er den amerikanske gren af en britisk bank, der blev grundlagt af amerikanere i London i begyndelsen af det 19. århundrede. På den anden side er der efterkommeren af Manhattan Bank (bedst kendt som Chase Manhattan), en institution, der blev indregistreret i 1799 af Aaron Burr på basis af den svingagtige påstand, at de ville forsyne New York City med ferskvand.

For det tilfælde, at nogen ikke tror, denne arv er i live og har det godt i JPMorgan Chase, som den uforskammede Jamie Dimon nu er chef for, så bemærk følgende: I forværelset uden for Dimons kontor er de to pistoler, med hvilke forræderen Aaron Burr myrdede grundlæggeren af Det amerikanske, økonomiske System, Alexander Hamilton, udstillet.

Oprindelse og udvikling

I 1835 grundlagde George Peabody, der var født i Massachusetts, en handelsbank i London, George Peabody & Co., der voksede og blev det største, amerikanske bankhus i London (og som rapporteres at have hjulpet NM Rothschild med dets investeringer i USA). I 1854 sluttede amerikaneren Junius Spencer Morgan (1813-1890) sig til banken, som derefter blev til Peabody, Morgan & Co. Peabody trak sig tilbage i 1864, og banken blev til J.S. Morgan & Co.

Junius' søn J. (John) Pierpont Morgan (1837-1913) sluttede sig til sin faders bank. Han vendte derefter tilbage til USA i 1857 for at arbejde for den amerikanske repræsentant for J.S. Morgan & Co., Duncan, Sherman & Co. I 1871 grundlagde J.P. Morgan en amerikanske bank i partnerskab med Anthony Drexel fra Philadelphia, der hed Drexel, Morgan & Co. I 1895 blev Drexel, Morgan til JP Morgan & Co. Da Junius Morgan døde i 1890, overtog sønnen J.P. Morgan (1867-1943) kontrollen med J.S. Morgan & Co. (der fik navnet Morgan Grenfell i 1910). Efter hans død tog J.P. Morgan jr. (også kendt som »Jack«) over.

Glass/Steagall-loven fra 1933 tvang banken til at opdele sine kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter. JP Morgan & Co. blev en kommerciel bank, og i 1935 skiltes investeringsbankafdelingen fra som Morgan Stanley, der blev ledet af JP Morgan-partnerne Henry S. Morgan (et barnebarn af J. Pierpont) og Henry Stanley. Morgan Stanley blev rige folks investeringsbank på Wall Street.

I 1959 fusionerede JP Morgan med den langt større, men mindre indflydelsesrige Guaranty Trust Company of New York, og dannede Morgan Guaranty Trust. Cirka 1969 etablerede banken et bankholdingselskab, JP Morgan & Co., der ejede Morgan Guaranty Trust.

I 2000 blev JP Morgan opkøbt af Chase Manhattan Bank, som var

det navn, som Chemical Bank antog, efter at det havde opkøbt Chase (Chemical havde tidligere opkøbt Manufacturers Hannover). Efter fusioneringen antog den kombinerede bank navnet JPMorgan Chase & Co.

I 2004, opkøbte JPMC Bank One of Chicago, en stor, superregional bank, som dengang blev ledet af Jamie Dimon, Rothschild/Lazares operatør Sandy Weills tidligere protegé. Dimon er nu chefen for JPMorgan Chase & Co.

Ødelæggelse af Det amerikanske System

De tre generationer af Morganfamilien og deres bank blev de førende britiske agenter i USA og synes at have fået til opgave at ødelægge Det amerikanske System.

Banken fik efterhånden kontrollen over en hel rede af selskabsinteresser, inklusive General Electric og U.S. Steel, jernbaner og andre. J.P. Morgan sr. spillede en nøglerolle i den britiske operation, der er kendt som Panikken i 1907, efter hvilken briterne konsoliderede deres magt over de amerikanske finanser. Panikken i 1907 og de iscenesatte panikker som følge af finansiel krigsførelse, der gik forud, førte i 1913 til dannelsen af Federal Reserve System – hvor Morgan-interesserne spillede en stor rolle. J.P. Morgan sr. Døde det år, og hans søn tog hans plads ved roret.

I løbet af denne periode i begyndelsen af det 20. århundrede opnåede Morgan-imperiet delvis ejerskab og/eller betydelig kontrol over amerikansk industri, inklusive GE, US Steel, International Harvester, AT&T, American Bridge og en samling jernbaner inklusive Atchison, Topeka og Santa Fe, Pennsylvania Railroad og Northern Pacific. Det ser generelt ud til, at Morgan og hans kohorter kørte finansiel krigsførelse, der drev store dele af amerikansk industri og jernbaner til fallit, overtog firmaer og gjorde dem til markedsdominerende og konkurrencekvælende konglomerater.

Selvfølgelig opgav Morganfamilien aldrig deres internationale rolle og nære bånd til briterne. I introduktionen til sin bog *The House of Morgan, An American Banking Dynasty and the Rise of Modern Finance* skrev forfatteren, Ron Chernow, således: »Bankens udenlandske forbindelser, især til Det britiske Kongehus, gav den en flertydig karakter og rejste tvivl om dens nationale loyalitet. De gamle Morgan-partnere var finansielle ambassadører, og deres daglige forretningsaktiviteter var ofte knyttet tæt sammen med statsanliggender. Den dag i dag (1990, -red.) er J.P. Morgan og Co. formentlig i tættere forbindelse med verdens centralbanker, end nogen anden bank er det.«

Samtidig dyrkede Morganbanken forbindelser til USA's politiske partier, især til demokraterne Al Smith, formand for Det demokratiske Parti John Jakob Raskob og John W. Davis, Morgans advokat. Denne bande inden for et demokratiske Parti gjorde deres yderste for at forhindre Franklin Delano Roosevelts nominering i 1932, og, da det slog fejl og han blev valgt, deltog de i en konspiration med det formål at organisere et militært statskup mod FDR gennem generalmajor Smedley Butler. Komplottet slog fejl, da Butler sladrede og gik til medierne og Kongressen¹ med historien.

Morgan opgav selvfølgelig ikke. Han var især forbitret over den behandling, han fik af Ferdinand Pecora, anklageren, der angreb ham nådesløst – opmuntret af FDR – under høringerne om bankkorruption i foråret 1933, som afslørede hans manglende betaling af indkomstskat og hans flåning af offentligheden til gunst for sine venner. Alt imens Pecoras afsløring ikke sendte Morgan i fængsel, så behandlede den ham med passende ringeagt. En vred Morgan sagde, at Pecora »opførte sig som en anklager, der forsøger at få en hestetøv dømt.« Hvilket naturligvis var aldeles passende.

Finansspekulation

Efter Franklin Roosevelts død, og dernæst mordet på John F. Kennedy, var vejen åbnet op for en mere dominerende rolle for en britisk bankier-stil.

I takt med, at industri blev mindre betydningsfuld, og den finansielle voldtægt steg, steg JPM's betydning som en betydningsfuld rollehavende. Et af deres primære mål var elimineringen af den forhadte Glass/Steagall-lovs restriktioner, og i december 1984 lod JPMorgan en intern pamflet cirkulere, der var udarbejdet af et team af husets egne økonomer under anførelse af William C. Dudley. Pamfletten med titlen »Rethinking Glass-Steagall« (Glass-Steagall Genovervejjet), gik ind for en offensiv med det formål at nedbryde Glass/Steagall-loven og vende tilbage til før-FDR-æraen med hæmningsløs bankier-karteldannelse.

Alan Greenspan var dengang direktør i JPMorgan, og han skulle fremover komme til at spille den mest enestående betydningsfulde rolle i fjernelsen af Glass-Steagall.

Som formand for Federal Reserve fra 1987 udtalte han sig offentligt til fordel for afmonteringen af Glass-Steagall og begyndte at svække lovens beskyttende bestemmelser frem til 1999, hvor næsten alle dens karakteristika blev tilbagekaldt med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven.

Med denne tilbagekaldelse blev JPMorgan hurtigt en vigtig faktor på derivatmarkedet ved ikke blot at sælge dem, men også ved at udvikle nye derivattyper og yde planen politisk beskyttelse. Da LaRouche-bevægelsen lancerede sin kampagne imod derivater i 1993, førte Mark Brickell som en af direktørerne i International Swaps and Derivatives Association, (ISDA) an i forsvaret for derivater i Kongressen (og købte også 25 eksemplarer af pamfletten om derivater, »Beskat derivatspekulation, spræng finansboblen, genopbyg verdensøkonomien«, som blev publiceret af LaRouche-bevægelsens Avis The New Federalist). Til trods for, at kongresmedlem Henry Gonzales (D-Tex.), formand for Husets Bankkomite,

lykkedes det Morgan og hans forbindelser at redde deres derivat-hasardspil.

Da Brooksley Born fra Commodities Futures Trading Commission vovede at så tvivl om dereguleringen af derivater i 1998, rejste Federal Reserve-formand Greenspan og finansministeriets Robert Rubin og Larry Summers sig mod hende, alt imens Brickell og ISDA anførte lobbyvirksomheden i Kongressen og truede med at flytte forretningerne til London, hvis regeringen blandede sig.

I 1994 – samme år, som Bankers Trust, der blev grundlagt af Morgan, grundlæggende set brød sammen, en krise, der blev skjult bag afsløringer om, at den havde snydt sine modparter – stod Morgan-bankieren og britiske statsborger Blythe Masters i spidsen for det team, der udviklede 'credit default swap' (CDS). Nogle få år senere startede Masters og hendes team sikkerheds-æraen ved at kreere et 'special purpose vehicle' ('organ til særlige formål'), SPV, der opkøbte for omtrent 10 mia. dollar af bankens lån. Handelen, kaldet BISTRO, blev grundlaget for syntetisk yderligt kautionerede gældsforpligtelser (CDO'er).

Bailout-redningspakker for over 1 billion dollar!

I marts 2008, da finanskrisen blev værre, gav Federal Reserve JPMC ca. 29 mia. dollar til at overtage Bear Stearns. Da krisen eksploderede i september 2008, fik JPMorgan Chase en kontantindsprøjtning på 25 mia. dollar fra TARP, og optog i perioden 1. december 2007 frem til juli 2010 lån for 391 mia. dollar fra Federal Reserves midler til nød-redningspakker, samt for yderligere 319 mia. dollar gennem sit ejerskab af Bear Stearns. I henhold til GAO-rapporten om revisionen af Federal Reserve fik JPMorgan Chase i alt 1.269 billion dollar.

Det er mange penge for en bank, der højlydt påstod, at den ikke havde brug for en bailout.

Morgan var nationens næststørste derivatbank, da den blev opkøbt af nummer ét på markedet Chase Manhattan (med en beholdning på henholdsvis 9 bio. og 14 bio. dollar på tidspunktet for fusioneringen). Den sammenlagte bank blev ubetinget markedets største, med ikke mindre end 99,2 bio. dollar på toppunktet i andet kvartal af 2008. Ved slutningen af 2012 havde banken reduceret denne risiko til blot 69,5 bio. dollar!

John Hoefle, Steve Komm og Jeffrey Steinberg har alle bidraget væsentligt til denne rapport.

[1] Se Jeffrey Steinberg: »FDR's 1932 Victory Over Londons Wall Street Fascists«, EIR, 4. april, 2008.

HOVEDARTIKEL: **Afsløret af Pecora-** **kommissionen:** **Kontohavere blev narret til** **at blive »investorer«**

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen

af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f. eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter.

Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingens handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank,

over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »mickey'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.

Poesiens Californien: H.C. Andersens videnskabelige optimisme

I Poesiens Californien taler Andersen lidenskabeligt for videnskab som den gyldne kilde til poetisk inspiration, en lampe, der kaster lys på vejen til fremtiden, holdt højt af digteren, »Lysbæreren for Tider og Slægter.«

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

English versions:

Complete version:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Abridged version as published in EIR, Executive Intelligence Review on April 19, 2013:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Paradigmeskifte: Fred gennem Udvikling

KAMPAGNEAVIS NR. 15, FORÅR 2013

[Download \(PDF, Unknown\)](#)